

Det er sandt, at Toldkontingenter har været kendt ogsaa før den nuværende Krise, men de har ikke haft en Karakter, som kunde virke direkte til Skade for andre Landes Interesser; det er derfor deres Anvendelse ikke før har givet Anledning til alvorlige Konflikter. Det maa vel erkendes, at Anvendelsen af disse Kontingenter kan finde Sted paa en Maade, der ikke berører Mestbegunstigelsesklausulens Princip. Hvis man fastsætter en samlet Mængde, der tillades indført i et Land, mod at betale nedsatte Afgifter, og hvis man deler denne Mængde mellem de interesserede Lande i Forhold til deres normale Udførsel af denne Vare til det indførende Land, kan der deraf opstaa praktiske Vanskeligheder, men i dette Tilfælde kan man ikke tale om, at Mestbegunstigelsesklausulen anfægtes. Det samme er Tilfældet, hvis man for det Land, som udfører den største Mængde af denne Vare til det andet Land, fastsætter et Kontingent svarende til dets normale Udførsel, og hvis man fastsætter det samme Kontingent for de andre Lande.

Men Situationen bliver en ganske anden, naar det drejer sig om et Kontingent, der er tilstaaet paa ganske særlig gunstige Betingelser til et Land, hvis almindelige Udførsel til det omhandlede Land er meget mindre end de andre interesserede Landes, og hvis man da tilstaaer disse Lande et Kontingent af den samme Talstørrelse.

Hvis man f. Eks. giver et Land, som normalt udfører til et andet Land 10 000 Tons af en vis Vare, et Kontingent paa 20 000 Tons paa ganske særlig gunstige Betingelser, og man tilbyder andre Lande det samme Kontingent, saa synes det mig umuligt at hævde, at det her drejer sig om Ligebehandling som tilsigtet ved Mestbegunstigelsesklausulen. Hvis f. Eks. et af disse Lande normalt udfører 100 000 Tons til det andet, vil denne Fortolkning have til Følge, at de Stater, som hidtil har haft en ubetydelig Udførsel, favoriseres for hele deres Udførsels Vedkommende, me-

dens de Stater, som har den største Udførsel, de, som er de største Leverandører, kun faar Begunstigelse for $\frac{1}{5}$ af deres Udførsel til det omhandlede Land. Det kan endogsaa ske, at de Begunstigelser, der saaledes tilstaaes Lande, der kun har en ubetydelig Udførsel, tilskynder disse Lande til at forøge deres Udførsel paa Bekostning af de Stater, som i Almindelighed er de store Udførselslande. Det drejer sig saaledes i Virkeligheden om en Toldpreferen- ce og ikke om at tillade de forskellige Lande at udøve deres Handel paa lige Fod paa den fri Konkurrencens Betingelser. Det er efter min Opfattelse en Fremgangsmaade, hvis praktiske Konsekvenser er meget ubehagelige, og som virker direkte mod Produktionens og Handelens Rationalisering, som af alle Folkeforbundets Organer er fremhævet som den vigtigste Faktor for Europas økonomiske Genrejsning. Men det er mere end det; det er en Benægtelse af selve Mestbegunstigelsesklausulens Idé. Det er umuligt at forhindre, at en saadan Fortolkning i de Lande, der er ramt af denne Forskelsbehandling, skaber en dyb Mistillid med Hensyn til Aftaler paa det økonomiske Omraade. Der følger deraf nødvendigvis en skadelig Bitterhed i Forholdet mellem de interesserede Nationer, idet en af Parterne har Indtrykket af, at de Rettigheder, som den har erhvervet ved en Konventions Bestemmelser, der er godkendt af den anden Stat, ikke respekteres.

Et andet Spørgsmaal, som kræver en omhyggelig Undersøgelse, er Spørgsmaalet om Toldtariferne, hvor Specifikation fører til en ulige Behandling af en Stat, som har Ret til Mestbegunstigelse. Det er klart, at Nødvendigheden af en ny Specialisering gør sig gældende i visse Tilfælde, og at denne meget ofte ikke berører nogen begrundet Rettighed. Men man benytter undertiden Specialisering af en saa overdreven og kunstig Karakter, at den i Praksis strider imod en Stats Interesser, idet den rammer visse Varer med forhøjede Afgifter, medens den begunstiger